

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΗΗΝΨΙΔΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΝΕΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
Ι. ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓ. ΤΡΙΑΔΟΣ
ΜΕΤΟΧΙΟΥ Ι. ΜΟΝΗΣ ΜΑΧΑΙΡΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ:

π. Άνδρέας Άγαθοκλέους

Τ.Θ. 42036, 6530 Λάρνακα - Κύπρος

Τηλ: 99607871, Φαξ: 22991545

www.isagiastriados.com

ΤΕΥΧΟΣ 199

ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2023

ISSN 1019-5181

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ:

Ζαφείρης Δημητρίου & Υιός Λτδ, Λάρνακα

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΗΣ ΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ

Τό στάδιον τῶν ἀρετῶν ἠνέωκται· οἱ βουλόμενοι ἀθλῆσαι εἰσέλθετε, ἀναζωσάμενοι τόν καλόν τῆς Νηστείας ἀγῶνα· οἱ γάρ νομίμως ἀθλοῦντες, δικαίως στεφανοῦνται· καί ἀναλαβόντες τήν πανοπλίαν τοῦ Σταυροῦ, τῷ ἐχθρῷ ἀντιμαχησώμεθα, ὡς τεῖχος ἄρρηκτον κατέχοντες τήν Πίστιν, καί ὡς θώρακα τήν προσευχήν, καί περικεφαλαίαν τήν ἐλεημοσύνην· ἀντί μαχαίρας τήν νηστείαν, ἣτις ἐκτέμνει ἀπό καρδίας πᾶσαν κακίαν. ❖

Στιχηρό ἰδιόμело αἰῶν τῆς Τυρινῆς

Εἰκόνα ἐξωφύλλου: Ἡ Αποκαθήλωσις τοῦ Χριστοῦ, 14ος αἰ.

Ἱ. Ναός Ἁγίας Μαρίας Καλοπαναγιώτη. Ἱερά Μητρόπολη Μόρφου.

ΜΕΓΑΛΗ ΣΑΡΑΚΟΣΤΗ: ΩΡΑ ΜΗΔΕΝ

Γιώργου Κυπριανού

Εξένα κόσμο πού όδεύει όλοταχώς, προς τήν ψηφιοποίηση των πάντων, προς τήν άπόλυτη κυριαρχία των αισθήσεων και δή των εύτελών, ή πρόταση τής Μεγάλης Σαρακοστής φαντάζει πανάλ και άδιάφορη ως προς τήν ώφέλεια και χρησιμότητά της. Και διερωτάται κανείς εάν έχει κάτι ή Έκκλησία σήμερα νά άντιτάξει και νά άντιπροτείνει σε ένα κόσμο πού τρέχει μέ τέτοιους ιλιγγιώδεις ρυθμούς και είναι βυθισμένος στις ψευδαισθήσεις και τήν κοσμικότητά του.

Η Γραφή είναι σαφής. «Ό Ίησοϋς Χριστός χθές και σήμερα ό αυτός εις τούς αιώνας». Ό Χριστός είναι άναλλοίωτος στην ούσία και ένεργεία του για όσο ύπάρχει κόσμος. Δέν ύπάρχει περίπτωση σχέσης και έμπειρίας μέ τό πρόσωπο του Χριστου πού νά μήν έχει προσφέρει ούσία και νά μήν ένεργει. Ούσιαστική σχέση μαζί Του σε κάθε περίπτωση είναι κέρδος. «Έμοι γάρ τό ζήν Χριστός και τό άποθανείν κέρδος»... Και ή πρόταση τής Μεγάλης Σαρακοστής είναι πρόταση Χριστου και Έκκλησίας. Ούσιαστικός τρόπος και αυθεντική βίωση Χριστου. Οτιδήποτε άλλο, όχι μόνο άνώφελο είναι, αλλά θα καταρρεύσει μιά για πάντα έσαι ως ά-Χριστό και ά-χρηστό.

Η πρόταση, λοιπόν, τής Μεγάλης Σαρακοστής είναι

πρόταση βιώματος, πρόταση ενίσχυσης και ενδυνάμωσης της αγάπης Χριστού, κόσμου και προσώπων. Κάλεσμα για να εισέλθουμε στο στάδιο της αγάπης, της συγνώμης, της ύπομονης, της προσφορᾶς, της προσευχῆς, της ἡρεμίας, της χαρᾶς καὶ τῆς ταπεινώσεως, κάλεσμα ἐπιστροφῆς στήν ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ πατέρα καὶ ἀπόλαυσης τῆς θαλπωρῆς του, χωρίς φόβο ἀλλά μέ πάθος, πόθο καὶ ἐλευθερία. Τῆ στιγμῆ πού ἤδη πολλοί εἰδήμονες κρούουν τόν κώδωνα τοῦ κινδύνου τοῦ σύγχρονου μοντέλου ζωῆς καὶ προτρέπουν τήν ἄμεση ἐπιστροφή στά γνήσια καὶ αὐθεντικά βιώματα τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξῆς, τί ἄλλο μπορεῖ νά εἶναι ἡ Μεγάλη Σαρακοστή παρά αὐτό ἀκριβῶς, δηλαδή ἐπιστροφή στή γνησιότητα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς σχέσης του μέ τή ζωή καὶ τόν κόσμο; Μέ ἐργαλεῖα τήν κατά τό μέτρο τοῦ δυνατοῦ νηστεία, προσευχή, ἐλεημοσύνη καὶ γενικά τήν καλλιέργεια τῶν πνευματικῶν αἰσθήσεων, καὶ σίγουρα καὶ ἀπόλυτα ὄχι τήν τήρηση ἑνός στεῖρου τυπικοῦ, ἡ Μεγάλη Σαρακοστή ἀποτελεῖ μία ἄμεση λύση ἐνώπιον ὄλων, ὡς εὐκαιρία ἐπαναπροσδιορισμοῦ τῆς ζωῆς μας ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ἐν Χριστῷ.

Μεγάλη Σαρακοστή, λοιπόν, ὦρα μηδέν. Ἐνα διάλειμμα ἀπό τήν ἀνελέγητη καθημερινότητα τῆς ραθυμίας, τῆς ἐπιδερμικότητας, τῆς ἀναισθησίας, τῆς σαρκικότητας, τοῦ ὕλισμοῦ καὶ τῆς ματαιοδοξίας, τῆς δικτατορίας τῆς ὀθόνης. Ἐνα ἀτόφιο ἐργαλεῖο σμιλέματος τῆς ἀνθρώπινης ἀξιοπρέπειας καὶ τῆς χριστιανικῆς ταυτότητας ἐντός μας. ❖

ΝΑ ΣΚΕΠΑΣΟΥΜΕ ΤΟ ΣΦΑΛΜΑ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ

Από το Γεροντικό

Κάποιος αδελφός τῆς Σκήτης ἔσφαλε. Ἐγινε συγκέντρωση στήν ὁποία κάλεσαν τόν ἀββᾶ Μωϋσῆ ἀλλ' αὐτός δέν θέλησε νά πάει. Τοῦ παρήγγειλε τότε ὁ πρεσβύτερος: «Ἔλα, γιατί σέ περιμένουν ὄλοι». Κι ἐκεῖνος σηκώθηκε καί πήγε κρατώντας στήν πλάτη ἕνα καλάθι τρύπιο πού τό γέμισε μέ ἄμμο. Οἱ Πατέρες πού βγῆκαν νά τόν προῦπαντήσουν τοῦ λένε: «Τί εἶναι αὐτό, πάτερ;» «Οἱ ἁμαρτίες μου, ἀπαντᾶ ὁ Γέροντας, πού κυλοῦν καί πέφτουν πίσω μου καί δέν τίς βλέπω καί ἦλθα ἐγώ σήμερα νά κρίνω τά σφάλματα ἄλλου».

Ὅταν τά ἄκουσαν αὐτά οἱ Πατέρες, δέν εἶπαν τίποτε ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ ἀλλά τόν συγχώρεσαν. ❖

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΣΥΓΧΩΡΕΣΗΣ

Μητροπολίτη Λεμεσοῦ Γέροντα Ἀθανασίου

Κάποτε ἦταν κάποιος μέ τό ὄνομα Νικηφόρος, καί ἕνας ιερέας ὀνόματι Σαπρίκιος. Ὁ Νικηφόρος κάποια στιγμή φιλονίκησε μέ τόν ιερέα Σαπρίκιο καί ἔγινε μία παρεξήγηση μεταξύ τους. Βέβαια, δέν ἔφταιγε ὁ Νικηφόρος, ἀλλά ἦταν παρεξήγηση. Ὁ Σαπρίκιος ἦταν ιερέας καί ἦταν πολύ καλός. Δέν ἐννοοῦσε ὅμως νά συγχωρέσει τόν Νικηφόρο.

Ἦταν δέ περίοδος διωγμῶν καί τό νά εἶσαι χριστιανός ἦταν πράγμα παράνομο καί οἱ χριστιανοί τότε τιμωροῦνταν μέ θάνατο. Σέ κάποιο διωγμό συνέλαβαν τόν ιερέα Σαπρίκιο καί τόν ὑπέβαλαν σέ πολλά βασανιστήρια, ἐπειδή ὁμολόγησε τόν Χριστό. Ἐνῶ τόν ὀδηγοῦσαν στό στάδιο γιά νά τόν ρίξουν στό θηρία, ὁ Νικηφόρος πῆγε καί τόν παρακάλεσε νά τόν συγχωρέσει, ἐπειδή θά πέθαινε σέ λίγο. Ὁ ιερέας ὅμως ἦταν ἀνένδοτος, δέν δεχόταν νά τόν συγχωρέσει μέ τή δικαιολογία ὅτι τόν πλήγωσε καί τόν πίκρανε. Τελικά δέν τόν συγχωρέσε.

Ἦρθε ὅμως ἡ ὥρα καί μπῆκε στό στάδιο. Κι ἐκεῖ λίγο πρό τοῦ θανάτου τόν ἐγκατέλειψε ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, πρόδωσε τόν Χριστό καί ἔγινε ἀρνησίχριστος καί ἐπέστρεψε ὁ ιερέας τῆς Ἐκκλησίας στήν πλάνη τῶν εἰδώλων. Ὁ δέ νεαρός Νικηφόρος δέχθηκε τή χάριν τοῦ Χριστοῦ καί ἔτρεξε μέσα στό στάδιο καί

μαρτύρησε. Αναφέρεται στο συναξάριο, «ὁ ἅγιος μάρτυς Νικηφόρος ὁ ἀντί Σαπρικίου μαρτυρήσας».

Γιατί τόν ἐγκατέλειψε ὁ Χριστός; Γιατί δέν δέχθηκε νά συγχωρέσει τόν ἀδελφόν του. Παρόλο πού ἦταν ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ἐντούτοις αὐτή τήν ἐντολή δέν τήν τήρησε καί ἔτσι αὐτή ἡ μνησικακία ἐγινε ἡ ἀφορμή νά τόν ἐγκαταλείψει ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ καί δέν μπόρεσε νά λάβει τόν στέφανο τοῦ μαρτυρίου. Ὁ ἄλλος, ἐπειδή μέχρι τήν τελευταία στιγμή ζητοῦσε συγχώρεση, δέχθηκε τή χάριν καί ἐγινε μάρτυρας. ❖

Ρώτησε ἓνας ἀδελφός τόν ἀββᾶ Ποιμένα: «Ἐάν δῶ κάποιο σφάλμα τοῦ ἀδελφοῦ μου, εἶναι καλό νά τό σκεπάσω;» Κι ὁ Γέροντας ἀπάντησε: «Ὅποια ὥρα σκεπάσουμε τό σφάλμα τοῦ ἀδελφοῦ μας, σκεπάζει καί ὁ Θεός τό δικό μας. Κι ὅποια ὥρα θά φανερώσουμε τοῦ ἀδελφοῦ τό σφάλμα, θά φανερώσει καί ὁ Θεός τό δικό μας». ❖

ΑΡΧΙΖΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΑΣΧΑ

π. Ανδρέα Ἀγαθοκλέους

Κάθε φορά πού βρισκόμαστε, ὡς μέλη τῆς Ἐκκλησίας, σ' αὐτή τήν κοινή πορεία, πού ἡ περίοδος τοῦ Τριωδίου καί πιά συγκεκριμένα ἡ Μεγάλη Σαρακοστή μᾶς καλεῖ, μοῦ φαίνεται πώς μᾶς περιμένει δυσκολία μεγάλη. Ἡ νηστεία καί οἱ ἀκολουθίες φαντάζουν ἐμπόδια, πού οἱ δυνάμεις μας δέν θά ἀντέξουν.

Ὅμως γρήγορα ἀνακαλύπτουμε πώς πίσω ἀπό τόν πειρασμό αὐτό ξεπροβάλλει μία γλυκύτητα, μία βαθειά ἀνάπαυση. Νιώθουμε πώς ἡ πορεία αὐτή προχωρᾷ πιά εὐκόλα ἀπ' ὅτι περιμέναμε καί πώς τήν ἀπολαμβάνουμε. Γιατί, τόσο ἡ νηστεία ὅσο καί οἱ πολλές ἀκολουθίες, δέν γίνονται βάρη ἀλλά δυνατότητες πού εὐκολύνουν τήν πορεία καί τή χαροποιοῦν.

Ὅτι καί νά πεί κανεῖς γιά θέματα ἐμπειρικά, δέν θά καταφέρει νά ἐξηγήσει τελείως, ἂν ὁ ἄλλος δέν τά ζήσει. Τό «γεύσασθε καί ἴδετε» τῆς Ἁγίας Γραφῆς εἶναι ἀλήθεια! Ἔτσι καί ἡ Σαρακοστή ὡς πορεία, κατανοεῖται, ὅταν νηστεύσουμε κι ὅταν συμμετέχουμε, ἀνάλογα μέ τίς συνθήκες πού ζεῖ ὁ καθένας, στά Μεγάλα Ἀπόδειπνα, στίς Προηγιασμένες, στούς Χαιρετισμούς, στίς Λειτουργίες. Τότε σύν-πορευόμαστε μέ τούς ἄλλους καί ἡ σύν-πόρευση προκαλεῖ δύναμη, χαρά, αἴσθησι κοινῆς πνευματικῆς ζωῆς πού εἶναι Βασιλεία Θεοῦ.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι οἱ συνθήκες ζωῆς μας σήμερα δέν βοηθοῦν

στήν ήρεμία, στή σιωπή, στήν αὐτοσυγκέντρωση. Κάτι πού στό παρελθόν ήταν δεδομένο, σήμερα θά πρέπει νά τό παλεύεις γιά νά τό ἔχεις. Ἴσως εἶναι ἀπαραίτητο νά συνειδητοποιήσουμε πώς ἡ ἄσκηση τῆς ἐποχῆς μας συνίσταται στήν προσπάθεια νά μαζέψουμε τό νοῦ πού διασκορπίζεται σέ πολλές ὑποθέσεις· νά σιωπήσουμε ἀπό τίς περιττές καί ἄσκοπες κουβέντες στά τηλέφωνα καί στίς συναντήσεις· νά μελετήσουμε τήν Ἁγία Γραφή καί τά συγγράμματα τῶν Πατέρων – πού τά βρίσκουμε εὐκόλα – φιλοσοφώντας κάποιες φορές τά γραφόμενα.

Ἡ Ἐκκλησία δέν ζητᾶ νά κάνουμε τά ἀκατόρθωτο. Ζητᾶ νά γίνει αὐτό πού μπορεῖ ὁ καθένας, καταθέτοντας ἔτσι τή θέληση καί τήν ἐπιθυμία του νά ζήσει τή ζωή τοῦ Χριστοῦ. Οἱ ὅποιοι πειρασμοί θά φύγουν ὅπως τά σύννεφα πού κρύβουν τόν ἥλιο. Σημασία ἔχει ὁ ἥλιος. Ἄς μὴν τονίζουμε τίς ὅποιες δυσκολίες μένοντας σ' αὐτές χωρίς νά βαδίζουμε μέ θάρρος.

Στό τέλος τῆς πορείας, ὅσο κουραστική καί νά εἶναι, βρίσκεται ἡ ἐμπειρία τῆς Ἀναστάσεως, πού καμιά δυσκολία καί κανένας πειρασμός δέν μπορεῖ νά καλύψει τή χαρά της.

Ὁ Χριστός ἔφτασε στήν Ἀνάσταση μέ αἷμα καί δάκρυ, μέ πόνο ψυχικό καί σωματικό, μέσα ἀπό τό Σταυρό καί τόν Τάφο. Ἡ δική μας πορεία πρὸς τήν Ἀνάστασή Του δέν ἔχει τίς δυσκολίες Του. Ἄς πορευτοῦμε, λοιπόν, μέ μετάνοια, σταδιακά καί σταθερά, μαζί μέ τούς ἀδελφούς μας, τήν πορεία τῆς Μ. Σαρακοστῆς γιά νά φτάσουμε στήν «ἐορτή τῶν ἐορτῶν», στό Πάσχα τοῦ Κυρίου καί τό δικό μας. ❖

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΠΟΥ ΖΗΤΗΣΑΝ ΤΗ ΧΑΡΗ

Αρχ. Παύλου Έγγλεζάκη

Τά Εὐαγγέλια δέ λένε ποιός ἔφερε τὰ παιδάκια καί τὰ βρέφη στόν Ἰησοῦ. Ἴσως οἱ πατεράδες τους, μπορεῖ καί οἱ μητέρες ἢ τὰ μεγαλύτερα ἀδέλφια τους.

Τά ἔφεραν, θυμᾶται ὁ Μάρκος, «γιά νά τ' ἀγγίξει, ἀλλά οἱ μαθητές μάλωναν ἐκείνους πού τὰ ἔφεραν. Ὁ Ἰησοῦς, ὅμως, ὅταν τούς εἶδε, ἀγανάκτησε καί τούς εἶπε: Ἀφήστε τὰ παιδιά νά ρχονται σέ μένα καί μήν τὰ ἐμποδίζετε, γιατί σέ ἀνθρώπους σάν κι αὐτά ἀνήκει ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Πραγματικά, σᾶς λέω, ὅποιος δέ δεχτεῖ τή βασιλεία τοῦ Θεοῦ σάν παιδί, αὐτός ποτέ δέ θά μπεῖ σ' αὐτήν. Κι ἀφοῦ τὰ ἀγκάλιασε, τὰ εὐλογοῦσε, βάζοντας τὰ χέρια του πάνω τους». (Μάρκ. 10, 13-16).

Τό ἄγγιγμα τοῦ χεριοῦ τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ μεταδίνει χάρη, καί τὰ παιδάκια ἦλθαν στόν Ἰησοῦ ζητώντας τή χάρη τοῦ Θεοῦ. Οἱ μαθητές ὥστόσο δέν τό θεώρησαν ὀρθό νά ἐνοχληθεῖ ὁ Δάσκαλος γιά τὰ μικρά παιδιά, ἢ ἴσως δέ θεώρησαν πώς τὰ παιδάκια εἶχαν ἀνάγκη νά πάρουν ἢμποροῦσαν νά δεχτοῦν τή θεία χάρη.

Βλέποντάς το αὐτό ὁ Ἰησοῦς ἀγανάκτησε, γράφει ὁ Μάρκος. Καί εἶναι ἡ μόνη φορά στά Εὐαγγέλια πού λέγεται ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἀγανάκτησε. Συγκινήθηκε, ἐπιτίμησε, θύμωσε, μόνον ἐδῶ ἀγανάκτησε – γιά τή συμπεριφορά τῶν μεγάλων

πρός τὰ παιδιά. Ὅσοι προσπαθοῦν νά χωρίσουν τόν Ἰησοῦ ἀπό τὰ παιδιά θά ἀντιμετωπίσουν τήν ἀγανάκτησή του. Ὅσοι, ξέροντας τήν ἀδυναμία τους, ἔρχονται μέ ἐμπιστοσύνη στό Θεό, θά πάρουν δῶρο τή Βασιλεία του. Κι ἄς πᾶν νά λένε ὅ,τι θέλουν οἱ κριτές καί οἱ ἐπικριτές, οἱ λογικοί, οἱ συννετοί, οἱ δίκαιοι καί οἱ ὑπολογιστές. Ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι φτηνή, ἀλλά τό ἀντίτιμό της τό πληρώνει ὁ ἴδιος, πού ξέρει τά «συμφέροντά» του καλύτερα ἀπό τούς «ὑπερασπιστές» του.

Οἱ Φαρισαῖοι, ὡς σήμερα ἀγωνίζονται νά ἐμποδίσουν τὰ παιδιά νά ἔλθουν στόν Ἰησοῦ. Νά μήν ἔρχονται στή λειτουργία, λένε τώρα, γιατί ἐνοχλοῦν, ἤ, γιατί δέν καταλαβαίνουν. Φαρισαῖε τυφλέ, μαζεύτηκε ποτέ καμιά οἰκογένεια στήν πατρική γιορτή χωρίς νά ἔναι καί τὰ παιδιά ἐκεῖ, νά τρέχουν, νά τρῶνε, νά φωνάζουν; Γιατί, λοιπόν, στό Δεῖπνο του δέν ἔχει δικαίωμα ὁ Δεσπότης νά ἔχει κοντά του τὰ παιδιά του; Κι ἂν τὰ πετάξεις ἔξω καί τὰ σιωπήσεις αὐτά, νομίζεις θά προσευχηθεῖς; Γιά σέ δέ θά λαλήσουν τ' ἀηδόνια (τά ἔχεις σκοτώσει μέσα σου). ❖

- Ἡ ἀνάμνηση τῶν εὐεργεσιῶν – τῆς ἀγάπης, τῆς ἐγγύτητος καί τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ – εἶναι ἡ ἀφετηρία τῆς ἐλπίδος καί τῆς πίστεως.
- Ὅταν ἀκοῦς κάποιον νά λέγη, ἐγώ τέτοιος εἶμαι, καταλαβαίνεις ὅτι δέν τοῦ περνᾶ κᾶν ἡ σκέψις νά ἀλλάξη.
- Μήν ἐπιμένεις σέ κάτι πού ὁ ἄλλος δέν τό θέλει.

Ἄρχιμ. Αἰμιλιανός Σιμωνοπετρίτης

Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΝΗΣΤΕΙΑΣ

Μητροπολίτη Έδεσσης Ίωήλ

Η άσκηση σκοπό έχει να μᾶς παρακινήσει να ἀπαρνηθοῦμε τό ἐγώ μας. Εἶναι μιά δυναμική πάλη τοῦ ἀνθρώπου να ὑπερβεῖ τά ἀπρόσωπα - ἀτομικά στοιχεία τῆς βιολογικῆς του φύσης, να ὀλοκληρωθεῖ μέσα ἀπό τήν σχέση μέ τόν Θεό καί τόν συνάνθρωπό του. Κάνοντας τήν νηστεία τῆς Ἐκκλησίας μας, ὑποτάσσουμε τό ἐγώ μας στήν καθολική πείρα τῆς Ἐκκλησίας, στό λειτουργικό τυπικό, στά μυστήρια, στήν ἄσκηση πού ἡ Ἐκκλησία ὀρίζει, στήν ἐγκράτεια, στίς πράξεις φιλαδελφείας. Κόβουμε τό θέλημά μας καί δημιουργοῦμε προϋποθέσεις γιά μεταμόρφωση καί νέκρωση τῶν ἀτομικῶν ἐπιθυμιῶν.

Ἡ ἄσκηση πού θά κάνουμε να εἶναι συνεπῆς καί ὀλόκληρη. Ἀρχίσαμε τήν νηστεία καί ὀφείλουμε, ἐάν δέν ὑπάρχουν λόγοι ὑγείας, να τήν τελειώσουμε. Οἱ πέντε μωρές παρθένες κατακρίθηκαν, γιατί δέν ἐπέμεναν μέχρι τέλος στόν ἀγῶνα τους, «ἐνύσταξαν πᾶσαι καί ἐκάθευδον».

Ἡ νηστεία εἶναι τό μέσο γιά να ἐπιτύχουμε τήν ἐγκράτεια. Πολλοί ὑπερτιμοῦν τήν νηστεία καί κάνουν ἀκρότητες, νομίζοντας πώς ἔτσι θά κατορθώσουν τήν ἀρετή. Ἄλλοι, κι αὐτοί εἶναι οἱ πιό πολλοί, τήν ὑποτιμοῦν καί ρυθμίζουν τήν ἄσκηση σύμφωνα μέ τό μυαλό τους. Ὄφείλουμε να μήν ὑπερτιμοῦμε, οὔτε να ὑποτιμοῦμε τίς πνευματικές ἀσκήσεις. Σ'αὐτό θά μᾶς βοηθήσει καί θά μᾶς καθοδηγήσει ὁ πνευματικός. Ἡ ἄσκηση να γίνεται μέ διάκριση. ❖

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΑΣ

Γιάννη Μιχαήλ

Η περίοδος τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ἔχει ὡς τελικό σκοπό νά μᾶς προετοιμάσει καί νά μᾶς ὀδηγήσει στήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Προτοῦ ὅμως βιώσουμε αὐτό τό ὑψίστης σημασίας γεγονός θά πρέπει πρῶτα νά ζήσουμε τήν Σταύρωση τοῦ Χριστοῦ ἢ ὁποία δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τό μαρτύριό Του. Ὁ Χριστός ὡς «Ἀρχιμάρτυρας» καί «Πρωτομάρτυρας» ἔχυσε τό Ἱμίμο αἶμα Του γιά νά κτίσει καί νά στερεώσει τήν Ἁγία Του Ἐκκλησία. Ποιά ὅμως ἡ σημασία τοῦ μαρτυρίου τοῦ Χριστοῦ γιά ἐμᾶς;

Κατά τόν Ἅγιο Ἰωάννη Χρυσόστομο, ὁ Χριστός «θανάτω θάνατον κατεδίκασε» καί «τό ἐλάττωμα τοῦτο τοῦ θανάτου πλεονέκτημα γέγονεν». Μέσα ἀπό τόν μαρτυρικό, σταυρικό θάνατο ὁ Χριστός μετέτρεψε τό «μέγιστον τῶν κακῶν», τοῦτέστιν τόν θάνατο, σέ πύλη γιά τήν αἰώνια ζωή. Μέ τό Ἱμίμο αἶμα του μᾶς ἐξαγόρασε καί στόλισε ὀλόκληρη τήν Ἐκκλησία. Κατάργησε τήν ἡμετέρα συμφορά, τήν φθαρτότητα καί τόν θάνατο, ἀφοῦ εἶναι ξένα πρὸς τήν φύση μας καί δολίως τά εἰσήγαγε ὁ διάβολος στή ζωή μας. Ἀλλά βλέποντας καί θαυμάζοντας τήν Σοφία τοῦ Θεοῦ, τό μαρτύριο καί ὁ θάνατος μετατράπηκαν σέ τιμή καί δόξα.

Ὁ Δεσπότης Χριστός νικώντας τόν θάνατο δικαιοματικά μοιράζει καί τά βραβεῖα τῆς νίκης Του σέ ὅσους Τόν ἀκολου-

θοῦν. Αὐτή ἡ περίοδος πού διανύουμε εἶναι ἡ εὐκαιρία μας, τρόπον τινά, νά μαρτυρήσουμε καί ἐμεῖς ἀκολουθώντας, ὅσο μποροῦμε, τήν ὁδό τοῦ μαρτυρίου. Ἐπειδή ὅμως στίς μέρες μας τό σωματικό μαρτύριο ἔχει ἐλαχιστοποιηθεῖ ἄς προσπαθήσουμε, τοῦλάχιστον, νά μαρτυρήσουμε μέσα ἀπό τόν πνευματικό μας ἀγώνα καί μέσα ἀπό τήν συνείδησή μας. Διά μέσου τῆς νηστείας, τῆς προσευχῆς, τῆς ἐξομολογήσεως, τῆς ἐλεημοσύνης, ὁ Κύριος μᾶς δίνει τήν εὐκαιρία γιά ἕνα δεύτερο μαρτύριο. Καί σάν εὐσπλαχνος καί ἐλεήμων Θεός θά ἀποδώσει πλούσια τά βραβεῖα Του σέ ὅσους ἔδειξαν τήν μέγιστη ἀγάπη πρὸς Αὐτόν, ἡ ὁποία φανερώνεται μέ τόν προσωπικό μας ἀγώνα καί τά ἔργα μας. Ἔτσι θά μποροῦμε καί ἐμεῖς νά πιστωθοῦμε, σάν τόν Ἀπόστολο Παῦλο, ὅτι ἀγωνιστήκαμε τόν καλό ἀγώνα καί μᾶς ἀπόκειται «ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος» πού δίνει ὁ δίκαιος κριτής «πᾶσι τοῖς ἠγαπηκόσι τήν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ». ❖

ΓΙΑΤΙ ΤΟΣΗ ΑΓΑΠΗ;

Παντελή Β. Πάσχου

Κύριε!

Άναταράζονται τά βάθη μου από άσίγαστο ένα κύμα
εύγνωμοσύνης.

Όλος ό βίος μου, άσήμαντος, κι άν ήταν ένας ύμνος
εύχαριστήριος,
πάλι δέν θά 'φτανε νά πεί τό πόσο νιώθω τή ζέστα του χεριού
Σου έπάνω μου!

Κ' ή άπορία, όλο καί πιά έντονη, μέ περνιαάζει:

Γιατί τόσα πολλά για μένα τόν ανάξιο;

Γιατί άναψες τόσ' άστέρια μέσ τή νύχτα;

Τόσα δένδρα μ' όλη τήν όμορφιά τους μπρός στά μάτια μου;

Γιατί τόση αγάπη, φορτωμένη μέ άπειρα δώρα για μένα τόν
άμαρτωλό,

πού μέ τά πόδια ενός βανδάλου άσωτεύω, ιερόσυλος, τή γη
Σου;

Γιατί μέ άνέχεσαι, μέσα στήν τόση ώραιότητα,

νά 'μαι ή άνορθόγραφη μορφή του άφραστου κάλλους
πού όνειρεύτηκες για μένα; ...

